

Arrest

nr. 291 965 van 13 juli 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 4 november 2020.

1.2. Op 7 oktober 2022 wordt verzoekster gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 28 februari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op 16 februari 1983 in Luanda en daarmee over de Angolese nationaliteit te beschikken. Na het overlijden van uw ouders in 1994 gaat u in H(...) bij uw tante C(...), oom S(...) en hun drie kinderen wonen. Vanaf dat u twaalf jaar oud bent, wordt u regelmatig verkracht door uw oom S(...) op de momenten dat uw tante naar de markt is. In 2000 wordt u door hen uitgehuwelijkt aan G(...) E(...) en trekt u bij hem in op de R(...) in H(...). U ondergaat agressie en wordt regelmatig gedwongen om seksuele betrekkingen met hem te hebben. In 2016 wordt hij als politiemann overgeplaatst naar C(...). U blijft in jullie huis wonen, maar leert in tussentijd W(...) S(...) kennen. U wordt zwanger van hem en besluit in het begin van uw zwangerschap, begin 2018, bij hem te gaan wonen in de wijk U(...) te C(...). W(...) S(...) ontvangt doodsb bedreigingen van G(...) E(...) en zet u hiervoor uit huis in oktober 2018. U zoekt hulp bij uw vriendin C(...) en trekt bij haar in op de R(...) in de wijk P(...). In maart 2019 kiest u ervoor om met behulp van uw vriendin C(...) te starten als prostituee in een huis in B(...). U werkt er steeds op donderdag en vrijdag en keert nadien telkens terug naar het huis van C(...) . Op 17 maart 2019 bent u aan het werk in het prostitutiehuis wanneer C(...) een tas met geld steelt van één van de klanten, een politiemann, en wegvlucht. Aangezien u bij haar inwoont en door haar werd geïntroduceerd in het prostitutiehuis wordt u ervan verdacht medeplichtig te zijn. U wordt door de aanwezige politiemannen met agressie gedwongen om te bekennen. U bent echter niet op de hoogte. Met behulp van een bewaker contacteert u R(...) , een klant. Hij betaalt de bewaker opdat hij u op 19 maart 2019 helpt te ontsnappen en biedt u zijn huis aan als schuilplaats. U dient het land te verlaten om te ontkomen aan de belagingen en doodsb bedreigingen en wordt ondersteund door R(...) bij het bekomen van de nodige reisdocumenten. Op 10 juni 2019 verlaat u Angola met R(...) . Jullie maken een tussenstop in Portugal en komen op 12 juni 2019 aan in België. U verblijft bij een vriendin van R(...) door wie u wordt gezien als haar meid en geen goede zorgen krijgt. U wordt door haar niet ingelicht over de mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Uiteindelijk verzoekt u de Belgische instanties in oktober 2020 om internationale bescherming.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 07 oktober 2022 volgende documenten neer: Een doktersattest opgesteld door dokter J(...) V(...) d(...) D(...), werkzaam in het Fedasil opvangcentrum te Florennes, d.d. 06 oktober 2022. Daar worden ook foto's bijgevoegd van de littekens u heeft opgelopen ten gevolge van Hepatitis B. Tweemaal hetzelfde psychologisch attest wordt neergelegd, opgesteld door C(...) A(...) F(...), d.d. 05 oktober 2022. 13 december 2022 ontvangt het CGVS via mail dezelfde foto's die door u werden neergelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op 07 oktober 2022. Op 29 december 2022 wordt door uw advocaat uw volledig medisch dossier toegevoegd, inclusief eerdergenoemd medisch en psychologisch attest en medische verslagen van het gezondheidscentrum uit Fagnes.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat – generaal op grond van het geheel van de gegevens uit uw administratief dossier van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Vanwege de aard van de feiten die u gedurende het interview bij DVZ op 26 maart 2021 heeft aangehaald, werd rekening gehouden met een eventueel kwetsbaar profiel. Dat u enige kwetsbaarheid vertoont, verklaart u zelf gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS door te vertellen dat het pijnlijk is voor u om te praten over de zaken die u zou hebben meegemaakt. U stelt door bepaalde zaken niet meer te kunnen slapen en dat u hierdoor geen eetlust meer heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud (verder: NPO), p. 29). Ook uit het psychologisch attest dat u daarbij neerlegt, blijkt dat u eerder teruggetrokken bent en moeite heeft met het uitdrukken van uw ervaringen. Om hier aan tegemoet te komen, wordt u met zachte hand benaderd en wordt u ruim de tijd gegeven om te spreken over de feiten die u zijn overkomen. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wordt nagegaan of u zich comfortabel voelt bij het geslacht van de tolk en in staat bent om te starten met het persoonlijk onderhoud, wat door u wordt bevestigd. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud wordt u gevraagd hoe alles voor u verlopen is en of u het gevoel heeft dat u alles heeft kunnen vertellen, hetgeen eveneens door u wordt beaamd. Gelet op wat vooraf gaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedures gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U geeft een vrees weer op drie verschillende vlakken. Ten eerste vreest u uw oom, door wie u als kind werd verkracht. Ten tweede vreest u ook zijn echtgenote, uw tante, door wie u samen met uw oom werd uitgehuwelijkt aan E(...) G(...) a.k.a A(...) F(...). Wanneer u terugkeert naar Angola zal zij uw ex – echtgenoot inlichten en zal hij naar u op jacht gaan om u te doden, omdat u zwanger werd van iemand

anders. Ten derde vreest u belaagd en gedood te worden door de politiemensen van wie uw vriendin C.(...) een zak geld heeft gestolen, B.(...) K.(...) – de leider van het huis waar u zich prostitueerde -, en E.(...) D.(...) S.(...) – de chef van de politie. Allen omwille van de diefstal van die zak met geld (NPO, p. 4, 12 – 14, 22 – 24, 28 – 29).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient op basis van uw verklaringen te worden opgemerkt dat de laatste daad van misbruik door uw oom S.(...) zou dateren van voor het jaar 2000. Op dat moment zou u door hem en uw tante C.(...) uitgehuwelijkt zijn aan E.(...) G.(...) a.k.a. A.(...) F.(...). Sindsdien heeft u niets meer van uw oom en tante gehoord, omdat u kwaad was op hun omdat ze u dwongen te huwen met iemand op wie u niet verliefd was (NPO, p. 11 – 13, 25). Uw laatste contact met E.(...) G.(...) a.k.a. A.(...) F.(...) dateert van februari 2018 toen hij u met de dood bedreigde op het moment dat hij te weten kwam dat u zwanger was van iemand anders. Sindsdien heeft u niets meer van hem gehoord (NPO, p. 13 – 14, 26). Ondanks de vrees voor uw ex – echtgenoot en uw oom S.(...) en tante C.(...) verliet u Angola pas in juni 2019 (NPO, p. 15, 18 – 19, 29). **Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat uw vrees voor vervolging in het kader van het door u vermelde seksueel misbruik en gedwongen huwelijk niet actueel is, aangezien u sindsdien voor het ene nog negentien jaar en voor het andere nog een jaar en vier maanden in Angola kon verblijven zonder problemen te ervaren daaromtrent. Er is dan ook geen enkele concrete indicatie waarom dat bij een huidige terugkeer naar Angola opeens wel zou opspelen.** Bovendien heeft u voor geen van beide feiten klacht neergelegd of contact opgenomen met een hulporganisatie. De enige persoon die op de hoogte was van het seksueel misbruik door uw oom was uw zuster E.(...). Zij reageerde hierop dat u vergiffenis moest bieden en dan heeft u zich er maar bij neergelegd (NPO, p. 24 – 25). Van het misbruik door de tot u opgedrongen echtgenoot waren louter uw burens op de hoogte (NPO, p. 25 – 26). Uw weerwoord dat de politie geen gevolg zou hebben gegeven aan uw klachten kan niet worden gezien als verschoningsgrond (NPO, p. 25, 27). Indien u de feiten niet aangeeft, kunnen de autoriteiten sowieso niet optreden. **Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.**

Verder dient te worden opgemerkt dat u vrijwillig en zelf de stap tot prostitutie zou hebben gezet omwille van financiële doeleinden. U bood zich via uw vriendin C.(...) zelf aan bij meneer L.(...), de gerant van het prostitutiehuis, om te kijken of hij u zou kunnen aanvaarden om daar te werken. Op deze manier kon u de huur, elektriciteit en water betalen, maar ook uw kinderen opvoeden (NPO, p. 21 - 23). **Er is geen sprake van een gedwongen karakter waardoor uw werk in de prostitutie an sich, voor zover geloofwaardig, niet gezien wordt als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming. Nergens is immers sprake van “het door middel van enige vorm van dwang, met het oog op financieel gewin, aanzetten van een persoon tot het verlenen van seksuele diensten aan een andere persoon”.**

Wat betreft de beschuldigingen van medeplichtigheid die werden geuit in navolging van het stelen van een tas met geld door uw vriendin C.(...) toen u aan het werk was als prostituee, **dient te worden vastgesteld dat het hier gaat om problemen die louter interpersoonlijk van aard zijn.** U gevraagd naar eventuele politionele stappen ten gevolge van deze diefstal blijken deze onbestaande. U werd slechts bedreigd door de politiemans wiens zak werd gestolen, zijn collega en E.(...) D.(...) S.(...), de chef van de politie (NPO, p. 23, 28 – 29). Er werd nooit een officiële klacht ingediend ten aanzien van u of uw vriendin C.(...), noch werd u officieel beschuldigd van medeplichtigheid of vond er een proces plaats in het kader van de diefstal (NPO, p. 27 – 28). Dat er geen officieel politioneel onderzoek tegen u lopende is, blijkt eveneens uit het feit dat u zonder meer met uw eigen paspoort en visum kon vertrekken op de luchthaven zonder daarbij enige problemen te ervaren (NPO, p. 21). Indien u werkelijk werd gezocht in het kader van een misdrijf is het weinig plausibel dat u op deze manier had kunnen vertrekken uit Angola. **Er dient dan ook te worden vastgesteld dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie (meer bepaald ras, nationaliteit, politieke overtuiging, religie of het behoren tot een welbepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, maar wel voortkomen uit een interpersoonlijk conflict hetgeen niet onder één van de criteria van de Conventie van Genève valt.**

Zelfs indien het CGVS, ondanks het gebrek aan actualiteit en de vaststelling dat de bedreigingen die u ontving louter kaderen binnen een interpersoonlijk conflict, nog enig belang hecht aan het relaas dat u voorhoudt, dient te worden opgemerkt dat dit wordt weerlegd door de verschillende tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen die u neerlegt.

Vooreerst laat u na een duidelijk beeld te scheppen over uw verblijfplaatsen in Angola en legt u hier tegenstrijdige verklaringen over af. Volgens uw verklaringen tijdens het interview bij DVZ op 26 maart 2021 woonde u slechts op drie verschillende adressen. Als eerste adres verbleef u sinds uw geboorte tot wanneer u 18 of 19 jaar was (min. Februari 2001 of 2002) in de wijk Hoji – Ya – Henda. Vanaf dat moment woonde u tot uw 36 jaar (min. Februari 2019) bij uw partner in de wijk Hoji – Ya – Henda, zijnde uw tweede adres (zie verklaring DVZ, d.d. 26 maart 2021, vraag 10). Volgens uw verklaringen in datzelfde interview werd u door uw tante C.(...) uit huis gezet wanneer u 17 jaar oud was (2000) (zie verklaring DVZ, d.d. 26 maart 2021, vraag 13B). Naar wat u verklaart op het CGVS bent u bij uw partner gaan inwonen nadat u door uw tante en oom werd uitgehuwelijkt. Het is dan ook merkwaardig dat u in één en hetzelfde interview verklaart op 18 – of 19jarige leeftijd bij uw partner in Hoji – Ya – Henda bent gaan wonen en later dat u op 17jarige leeftijd door uw tante uit huis werd gezet (zie verklaring DVZ, d.d. 26 maart 2021, vraag 10, vraag 32; NPO, p. 11).

Over de periode waarin u bij de u opgedrongen echtgenoot - E.(...) G.(...) a.k.a A.(...) F.(...) – woonde, legt u op het CGVS ernstig wisselende verklaringen af die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas dat u het CGVS tracht voor te houden. U gevraagd wanneer u samenwoonde met de man met wie u gedwongen moest huwen, antwoordt u Sinds 1994 en als einde Tot 2016 . Aangezien u aanvankelijk stelde het huis van uw toenmalige echtgenoot te zijn ontvlucht in 2018 wordt u gevraagd waar u verbleef in de periode tussen 2016 en 2018 waarop u antwoordt: In de wijk Hoji – Ya – Henda in Luanda met als gezelschap mijn ex – echtgenoot met wie ik gedwongen moest huwen. Omwille van uw incoherente verklaringen stelt de protection officer de vraag of u in de periode van 1994 tot 2016 en de periode tussen 2016 en 2018 steeds met dezelfde echtgenoot heeft samengewoond en zaait u nog meer verwarring door als volgt te reageren: Nee, ik woonde van 1994 tot 2016 met mijn tante. Van 2016 tot 2018 woonde ik in Hoji Ya Henda met mijn echtgenoot met wie ik gedwongen moest huwen. Van 1994 tot 2000 woonde ik met mijn tante in Hoji – Ya – Henda. Van 2000 tot 2016 woonde ik bij mijn echtgenoot met wie ik verplicht moest huwen, ook in Hoji – Ya – Henda. (NPO, p. 11). Van 2016 tot 2018 zou u dan alleen op de Rua Camara Dos Lobos hebben gewoond, de woning waar jullie reeds verbleven van 2000 tot 2016, aangezien uw echtgenoot werd overgeplaatst naar Cunene (NPO, p. 12).

Ook over uw volgende woonplaatsen legt u wisselende en tegenstrijdige verklaringen af. Volgens uw verklaringen op het CGVS meent u vooreerst in oktober 2018 bij uw nieuwe vriend en vader van uw dochter F.(...), W.(...) S.(...), te zijn ingetrokken in de wijk U(...) te C(...) hoewel u voordien reeds zei dat u bij uw vriendin C.(...) ging wonen op de R(...) in P(...) in oktober 2018 (NPO, p. 10 - 12). Opnieuw past u uw verklaringen aan nadat deze inconsistentie wordt opgemerkt door de protection officer en vertelt u dat u bij W.(...) S.(...) bent ingetrokken bij aanvang van uw zwangerschap en door hem uit huis gezet werd gezet in oktober 2018 waarna u bij uw vriendin C.(...) ging wonen op de R(...) in P(...) (NPO, p. 12). Bij DVZ verklaart u dan weer toen u 36 jaar was (dus in 2019) van uw partner in de wijk H(...) naar uw derde en laatste adres te zijn verhuisd, namelijk de wijk P(...) te Luanda, waar u verbleef tot juni 2019, het moment van uw vertrek uit Angola en vermeldt u op geen enkel moment de wijk U(...) te C(...) als één van uw woonplaatsen (zie verklaring DVZ, d.d. 26 maart 2021, vraag 10, vraag 32). Op het CGVS verklaart u niet tot de dag van uw vertrek, maar wel tot 17 maart 2019 bij uw vriendin C.(...) te hebben gewoond (NPO, p. 10). Sinds het moment dat u er in slaagde het prostitutiehuis waar u werkte te verlaten, 19 maart 2019, dook u onder in het huis van uw klant R.(...). Van daaruit verliet u Angola definitief in juni 2019 (NPO, p. 10, 15), dus twee tot drie maanden later. Van het huis van uw klant R.(...) maakt u opnieuw geen melding bij DVZ, hoewel u gevraagd werd naar uw laatste adres in uw land van herkomst. Wel verklaart u er drie weken te zijn ondergedoken na de feiten, vooraleer u het land kon verlaten (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ o.b.v. uw verklaring, pt. 3.5) wat geenszins in overeenstemming valt te brengen met uw bewering voor het CGVS dat u van maart tot juni bij R.(...) onderdook.

Het seksueel misbruik dat u aanhaalt, vond plaats tijdens uw verblijf bij uw oom en tante. De agressie die u verklaart te hebben ondervonden tijdens uw gedwongen huwelijk vond plaats in het huis van E.(...) G.(...) a.k.a A.(...) F.(...). De door u opgeworpen problemen met enkele politiemensen komen voort uit de prostitutie waarbij u zich aansloot tijdens uw verblijf bij uw vriendin C.(...). Uw verblijf in het huis van R.(...) is een sleutelmoment in uw asielrelaas aangezien dit voortkwam uit uw redding (door R.(...)) uit het prostitutiehuis waar u werd vastgehouden en u van hieruit definitief uit Angola bent vertrokken. Gezien het belang van uw verblijfplaatsen roepen uw steeds

wisselende en tegenstrijdige verklaringen dan ook serieuze vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van heel het relaas dat u neerzet voor de Belgische instanties.

Ook de ware identiteit van de vader van uw dochter F.(...) A.(...) A.(...) (Nr. DVZ. : (...)) houdt u verborgen voor de Belgische instanties. Op basis van uw vingerafdrukken werd een visumhit (PRT(...)) aangetroffen inclusief een visumdossier dat aansluit op de periode waarin u verklaart dat R.(...) uw documenten heeft aangevraagd en u zou hebben gereisd. Het visum dat werd teruggevonden is geldig van 20 mei 2019 tot en met 03 juli 2019 en werd officieel aangevraagd op 30 april 2019 aan de hand van een paspoort dat geldig is van 09 april 2019 tot 09 april 2029 (zie blauwe map in administratief dossier). U verklaart zelf dat R.(...) , een klant, uw paspoort heeft aangevraagd in maart 2019 om nadien meteen een visum voor u te regelen om samen op 10 juni 2019 uit Angola te vertrekken met de verkregen reisdocumenten (NPO, p. 18 – 19). Aan dat visumdossier werd een geboorteakte van uw dochter F.(...) A.(...) A.(...) , geboren op 03 december 2018, gevoegd met als vader S.(...) S.(...) A.(...) en dus niet J.(...) S.(...) of W.(...) S.(...) zoals u het stelt gedurende het interview bij DVZ of het persoonlijk onderhoud op het CGVS (NPO, p. 11, 14; zie verklaring DVZ, d.d. 26 maart 2021, vraag 16; zie blauwe map in administratief dossier). Pas wanneer u de kans krijgt om opmerkingen te maken bij de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS bemerkt u laattijdig dat de vader van F.(...) A.(...) A.(...) werkelijk S.(...) S.(...) A.(...) heet (zie administratief dossier). Dit neemt echter niet weg dat u zowel DVZ als het CGVS aanvankelijk trachtte te misleiden door valse identiteitsgegevens op te geven. De namen die u eerder opgaf verschillen niet alleen sterk van elkaar, maar ook van de eigenlijke naam van de vader van uw dochter. Het is dan ook uitgesloten dat het louter om miscommunicatie ging. Deze post-factum aanpassing van uw verklaringen over de naam van de vader van uw jonste dochter, overigens zonder enige uitleg over waarom u niet meteen zijn naam zei toen deze u voor het CGVS gevraagd werd, verandert bovendien niets aan onderstaande vaststelling.

Het is immers S.(...) S.(...) A.(...) , de vader van F.(...) , die zich volgens het visumdossier als verantwoordelijke presenteert bij jullie visumdossier, hij staat garant en jullie blijken met drie te gaan reizen (zie blauwe map in administratief dossier). Dat u op de luchthaven beschermd moest worden door twee bewakingsagenten van uw klant R.(...) vervalst volledig rekening houdende met het feit dat u valse verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop uw visum werd verkregen. Zoals reeds weergegeven in bovenstaande argumentatie bekwam u uw visum via uw partner en vader van uw dochter F.(...) , S.(...) S.(...) A.(...) . De bijstand die u stelt te hebben verkregen van uw klant R.(...) in het ontkomen aan uw problemen en het bewerkstelligen van uw vertrek uit Angola wordt daarmee als ongeloofwaardig en zelfs als onbestaand beschouwd (NPO, p. 10, 15 – 16, 19 – 21, 23 – 24; zie blauwe map in administratief dossier).

Tegen alle verwachtingen in legt u als verzoeker om internationale bescherming leugenachtige verklaringen af wat betreft uw gezinssamenstelling, uw reisdocumenten en de omstandigheden van uw vertrek uit land van herkomst. Nochtans rust op u de verplichting om van bij aanvang van de procedure uw volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie. Deze ontdekking doet niet alleen afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, maar haalt ook uw voorgehouden profiel een alleenstaande moeder te zijn en hierom in de prostitutie te zijn beland volledig onderuit. U stelt immers dat u door de vader van F.(...) , door u tijdens het persoonlijk onderhoud W.(...) S.(...) genoemd, uit huis werd gezet in oktober 2018 en dat jullie contact sindsdien verbroken is. Hierom doet u beroep op uw vriendin C.(...) voor onderdak. Het is ook via haar dat u als prostituee begon te werken opdat het voor u als alleenstaande moeder financieel mogelijk werd uw kinderen te onderhouden (NPO, p. 10 – 12, 14, 22 - 23, 27). Nu uit uw visumdossier blijkt dat het contact tussen u en de vader van F.(...) niet werd onderbroken en u bent kunnen reizen doordat jullie samen met jullie dochter een visum aanvroegen, waarbij hij garant stond én jullie met drie planden te reizen, houdt ook uw voorgehouden reden om in de prostitutie terecht te zijn gekomen op te bestaan. Bijgevolg kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de beweerde problemen die u daar zou ondervonden hebben naar aanleiding van een gestolen zak geld.

De vaststelling dat u ook in de context van uw werk in de prostitutie geen klare tijdsbepalingen weet weer te geven, bevestigt slechts deze conclusie. Zo stelt u aanvankelijk dat u zich in maart 2019 bent beginnen prostitueren. De diefstal van de zak met geld zou volgens u hebben plaatsgevonden op 17 maart 2019. U gevraagd hoe lang u toen al werkte in het prostitutiehuis antwoordt u: “Heel kort, het waren bijna drie maanden.”, wat dus betekent dat u op 17 december 2018 zou zijn gestart en niet in maart 2019 (NPO, p. 8 - 9).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een geprononceerde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een

reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een volledig medisch dossier neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Dit dossier omvat voornamelijk medische gegevens waaronder de vaststelling dat u werd gediagnosticeerd met Hepatitis B. Het medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze ziekte heeft opgelopen. De arts kan wel vermoedens uiten over de oorzaak, in uw geval dat de ziekte u seksueel werd overgedragen. Doch kan de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen en dus niet preciseren dat dit in het kader van een gedwongen huwelijk is gebeurd.

Uit het psychologisch attest dat u neerlegt komt voornamelijk voort dat u eerder teruggetrokken bent en moeilijkheden heeft om de gebeurtenissen die u zijn overkomen te uiten. Gezien de aard van de feiten werd hier reeds bij voorbaat rekening mee gehouden door de protection officer. Verder geeft u op geen enkel moment gedurende de volledige procedure blijk van enige bijzondere procedurele noden vanwege psychologische problemen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat het moeilijk was voor u om over uw ervaringen te spreken, maar dat u wel alles heeft kunnen vertellen (NPO, p. 29). Sowieso vormt een dergelijk psychologisch geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep.

Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van beide onderhouds die naar u werden verstuurd op 13 februari 2023. Behalve de correctie die u aangeeft betreffende de naam van uw dochter F.(...), die hierboven reeds werd besproken, hebben de resterende opmerkingen die u formuleerde voornamelijk betrekking op spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (hierna: 'de Vreemdelingenwet'), van artikel 17 van het KB 11.07.2003 over de procedure bij het CGVS, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de beginselen van nauwkeurigheid, voorzorg en behoorlijk bestuur en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten en het recht verhoord te worden.

Verzoekster vat haar betoog aan door erop te wijzen dat het CGVS niet betwist dat zij psychologische problemen heeft. Vervolgens stelt zij dat de problemen met haar oom nog steeds actueel zijn daar deze een politieagent is. Deze zou dus een invloed kunnen hebben op de diefstal van geld van een politieagent waardoor zij zelf is moeten vluchten. Verder stelt verzoekster dat de mishandeling die haar oom en tante haar hebben aangedaan een vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Zij betreurt dat het CGVS geen onderzoek gedaan heeft in die richting. Verzoekster betoogt verder dat de bedreigingen die haar echtgenoot E. G. tegen haar partner uitte ook een bedreiging aan haar adres vormde. Daarbij meent zij dat het CGVS niet voldoende onderzoek heeft gedaan naar de veiligheidsmaatregelen tegen haar echtgenoot die zij heeft getroffen. Met betrekking tot de motieven dat verzoekster geen klacht is gaan indienen bij de politie, wijst zij erop dat haar ex-echtgenoot zelf een chef binnen de politie is en dat haar oom er ook werkt. Zij meent dat het CGVS te weinig onderzoek heeft gedaan naar het profiel van deze mannen om de situatie goed in te kunnen schatten. Voorts stelt

verzoekster dat de motieven van verwerende partij dat zij vrijwillig de prostitutie in ging te eenvoudig is. Immers was zij ten tijde van die keuze op straat gezet met haar baby van enkele maanden en heeft zij een moeilijk leven gekenmerkt door verlies en mishandeling gekend, waardoor er moeilijk van een keuze uit vrije wil gesproken kan worden. Vervolgens gaat verzoekster in op de motieven met betrekking tot haar relaas omtrent de diefstal van de geldtas van de agent. Ze stelt dat het feit dat zij niet weet of er een dossier hierover geopend is door de politie niet betekent dat er geen dossier is. Daarbij stelt zij dat het speciale feiten betreft die meer op de manier van optreden van een criminele groep lijken. Ze stelt dat het CGVS de feiten niet volledig heeft ingeschat. Ook stelt zij de vraag hoe zij in deze context een klacht zou moeten hebben ingediend.

In een volgend onderdeel stelt verzoekster dat er ten onrechte vanuit wordt gegaan dat haar vrees geen link heeft met de criteria van de conventie van Genève. Zij stelt dat het UNHCR bevestigd heeft dat privéproblemen de basis kunnen zijn voor vervolging en dat zij geen hulp kan verwachten van de autoriteiten. Voorts geeft verzoekster aan dat de motieven met betrekking tot haar verblijfplaatsen in Angola foutief zijn. Verzoekster meent zich vergist te hebben en wijst hierbij naar haar psychologische problemen. Daarbij stelt zij dat er bij de DVZ enkel gevraagd werd naar haar hoofdverblijfplaatsen en dat zij hier juist op antwoordde door te wijzen op haar verblijf bij haar tante, bij haar ex-echtgenoot en bij C.. Ze stelt dat het adres van R. geen hoofdverblijfplaats was voor haar. Ook meent zij dat het bewijs dat haar verklaringen duidelijk en niet tegenstrijdig waren, gevonden kan worden in de samenvatting van de feiten in de bestreden beslissing. Omtrent de duur van haar verblijf bij R. stelt zij dat zij zich bij de DVZ heeft vergist, hetgeen menselijk is en te begrijpen gezien haar psychologische toestand. Met betrekking tot haar visum herhaalt verzoekster dat R. alles geregeld heeft. Daarbij stelt zij dat de stukken van het visumdossier in het Portugees zijn waardoor het CGVS een vertaling naar het Nederlands zou moeten voorzien. Ook stelt zij dat zij geen kans heeft gehad om verduidelijkingen te geven bij haar visumdossier doordat zij er niet mee geconfronteerd werd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster vervolgt door te stellen dat zij de naam van de vader van haar dochter die fout was opgenomen in de notities van het persoonlijk onderhoud verbeterd heeft vanaf het eerste moment dat zij kon weten dat deze fout was opgeschreven.

Op grond van al het voorgaande vraagt verzoekster haar statuut van vluchteling te erkennen of haar de status van subsidiair beschermde toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

3. Aanvullende nota

3.1. Verzoekster legt een aanvullende nota dd. 10 juni 2023 neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgend nieuw element wordt ter kennis gebracht: een overzicht van consultaties bij haar psychologe.

4. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij

moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Luanda. Bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming legt verzoekster geen documenten ter staving van haar identiteit en nationaliteit voor. Evenwel stelt de Raad vast dat de identiteit en Angolese nationaliteit van verzoekster op grond van haar verklaringen niet betwist wordt door verwerende partij.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoeksters vrees voor vervolging door haar oom, haar ex-echtgenoot en de Angolese politie. De kern van verzoeksters vluchtrelaas kan als volgt worden samengevat. Volgens haar verklaringen zijn haar ouders overleden toen zij nog jong was en ging verzoekster bij haar oom en tante wonen. Deze oom misbruikte haar gedurende jaren. In 2000 werd verzoekster door haar tante en oom gedwongen te huwen met E. G.. Ook deze man misbruikte en

mishandelde haar gedurende verschillende jaren. In 2016 werd hij door zijn werk overgezet naar een andere regio. Verzoekster bleef in hun huis wonen en begon een relatie met W. S.. Toen zij zwanger werd van W.S. besloot zij bij hem te gaan wonen. Toen E. G. hier achter kwam begon hij W. S. met de dood te bedreigen. Hierop zette W. S. verzoekster aan de deur. Zij ging hulp zoeken bij haar vriendin C. waar zij onderdak vond. In maart 2019 besloot verzoekster met behulp van C. om sekswerker te worden in een bordeel in B.. Op een dag stal C. daar een tas met geld van een politieagent die klant was in hun bordeel. Aangezien verzoekster bij haar inwoonde en via haar in het bordeel terecht kwam, werd verzoekster ervan verdacht een handlanger van C. te zijn. Verzoekster werd hierop hardhandig ondervraagd. Toen zij alleen was met een bewaker vroeg zij om R., een klant, te bellen. R. betaalde om verzoekster te laten ontsnappen waarna verzoekster bij R. onderdook. Verzoekster besloot het land te verlaten met de hulp van R. die voor haar alle regelingen trof. Op 10 juni 2019 vertrok verzoekster uit Angola samen met R.. Na een tussenstop in Portugal kwam zij op 12 juni 2019 aan in België. Hier verbleef zij bij een vriendin van R. waar zij als meid gebruikt werd. Na aandringen van de nicht van de vrouw waarbij ze woonde diende verzoekster in oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

6.4. Na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot de problemen die verzoekster heeft gehad met haar oom en haar ex-echtgenoot stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat deze problemen nog actueel zijn. Hierover wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient op basis van uw verklaringen te worden opgemerkt dat de laatste daad van misbruik door uw oom S.(...) zou dateren van voor het jaar 2000. Op dat moment zou u door hem en uw tante C.(...) uitgehuwelijkt zijn aan E.(...) G.(...) a.k.a A.(...) F.(...). Sindsdien heeft u niets meer van uw oom en tante gehoord, omdat u kwaad was op hun omdat ze u dwongen te huwen met iemand op wie u niet verliefd was (NPO, p. 11 – 13, 25). Uw laatste contact met E.(...) G.(...) a.k.a. A.(...) F.(...) dateert van februari 2018 toen hij u met de dood bedreigde op het moment dat hij te weten kwam dat u zwanger was van iemand anders. Sindsdien heeft u niets meer van hem gehoord (NPO, p. 13 – 14, 26). Ondanks de vrees voor uw ex – echtgenoot en uw oom S.(...) en tante C.(...) verliet u Angola pas in juni 2019 (NPO, p. 15, 18 – 19, 29). Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat uw vrees voor vervolging in het kader van het door u vermelde seksueel misbruik en gedwongen huwelijk niet actueel is, aangezien u sindsdien voor het ene nog negentien jaar en voor het andere nog een jaar en vier maanden in Angola kon verblijven zonder problemen te ervaren daaromtrent. Er is dan ook geen enkele concrete indicatie waarom dat bij een huidige terugkeer naar Angola opeens wel zou opspelen. Bovendien heeft u voor geen van beide feiten klacht neergelegd of contact opgenomen met een hulporganisatie. De enige persoon die op de hoogte was van het seksueel misbruik door uw oom was uw zuster E.(...). Zij reageerde hierop dat u vergiffenis moest bieden en dan heeft u zich er maar bij neergelegd (NPO, p. 24 – 25). Van het misbruik door de tot u opgedrongen echtgenoot waren louter uw burens op de hoogte (NPO, p. 25 – 26). Uw weerwoord dat de politie geen gevolg zou hebben gegeven aan uw klachten kan niet worden gezien als verschoningsgrond (NPO, p. 25, 27). Indien u de feiten niet aangeeft, kunnen de autoriteiten sowieso niet optreden. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij u echter niet het geval. U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. In zoverre verzoekster stelt dat haar vrees voor haar oom nog actueel is omdat haar oom voor de politie werkt en zij zijn invloed vreest, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat zij zelf verklaart dat zij geen contact meer gehad heeft met haar oom sinds 2000 en er geen enkele indicatie is dat deze oom nog steeds een bedreiging zou vormen voor verzoekster. Indien verzoekster daadwerkelijk in het verleden het slachtoffer zou zijn geweest van misbruik door deze oom, kan evenwel uit niets blijken dat het om vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin ging; noch is er enige indicatie dat zij opnieuw het slachtoffer zou worden van misbruik door haar oom in geval van terugkeer. Verzoekster is ondertussen een volwassen vrouw en heeft sinds 2000 geen contact meer gehad met deze oom zodat haar vrees *in casu* hypothetisch van aard is. Verzoekster kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aangezien er redenen zijn om aan te nemen dat het misbruik, indien het heeft plaatsgevonden, zich niet zal herhalen aangezien ze al meer dan twintig jaar geen contact meer heeft met haar oom en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij opnieuw zou worden gevisieerd door haar oom. Verder blijkt uit hetgeen hierna wordt besproken ook dat zij de voorgehouden problemen met twee politieagenten voor haar vertrek uit Angola niet aannemelijk

maakt, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat haar oom zijn invloed zou kunnen aanwenden om het onderzoek naar deze feiten te beïnvloeden, in zoverre dit wordt gesuggereerd in het verzoekschrift.

Verder stelt de Raad vast dat nergens kan uit blijken dat de bedreigingen vanwege verzoeksters ex-echtgenoot tegen de man waarmee zij een verhouding had en bij wie zij introk in 2018 ook tegen verzoekster gericht waren. Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat de bedreigingen gericht waren tegen W.S. en niet tegen verzoekster (notities PO, 14), dat zij niets meer heeft gehoord van haar ex-echtgenoot sinds februari 2018 (notities PO, p. 13) en evenmin van haar nieuwe partner W.S. sinds oktober 2018 (notities PO, p. 14) terwijl zij pas in juni 2019 volgens haar verklaringen Angola heeft verlaten. Zelfs indien verzoekster omwille van die bedreigingen het huis werd uitgezet door W.S., kan hieruit niet blijken dat zij geïmagineerd werd door haar ex-echtgenoot. Dat de bedreigingen ten aanzien van haar nieuwe partner ook tegen haar gericht waren, zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, blijkt in elk geval niet uit verzoeksters verklaringen zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Ook waar verzoekster het CGVS verwijt geen vragen gesteld te hebben over de veiligheidsmaatregelen die zij genomen zou hebben om zich te beschermen tegen haar ex-echtgenoot stelt de Raad vast dat verzoekster geen ander licht werpt op het voorgaande. Verzoekster licht ook in het verzoekschrift niet toe welke veiligheidsmaatregelen zij zou getroffen hebben, zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verweten worden hier niet naar geïnformeerd te hebben nu zij evenmin duidelijk maakt welke bijkomende en belangwekkende informatie hierdoor had kunnen bekomen worden.

Verder stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster noch met betrekking tot de problemen met haar oom; noch met betrekking tot de problemen met haar ex-echtgenoot, stappen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen vanwege de nationale overheden. Waar verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart dat de nationale overheden toch geen gevolg zouden hebben gegeven aan haar klachten (notities PO, p. 25, 27) kan de Raad slechts vaststellen dat zij deze bewering niet op concrete wijze staakt en dat ook in het verzoekschrift geen objectieve informatie wordt bijgebracht om dit te staven. Waar verzoekster nog aanvoert dat zij niet naar de politie stappen kon aangezien haar belagers zelf bij de politie werkten, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekster nog negentien jaar na het laatste misbruik door haar oom en een jaar en vier maanden na de laatste bedreiging door haar ex-echtgenoot in Angola verbleef alvorens het land te verlaten en in die respectievelijke periodes geen problemen meer heeft gehad met haar oom, respectievelijk ex-echtgenoot, wat er minstens op wijst dat haar vrees voor deze personen niet langer actueel is. Bovendien kan, zoals opgemerkt in de bestreden beslissing, de nationale overheid niet optreden als zij niet in kennis wordt gesteld van de feiten en personen die door verzoekster worden gevreesd. De omstandigheid dat haar belagers beiden bij de politie werken, verandert hier niets aan. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen objectieve informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat elk beroep op de nationale autoriteiten in soortgelijke omstandigheden bij voorbaat zinloos of niet mogelijk zou zijn.

Met betrekking tot de vraag of verzoeksters activiteiten als sekswerker vrijwillig of gedwongen waren, stelt de Raad vast dat deze in het kader van het verzoek om internationale bescherming als vrijwillig gezien moeten worden. Hoewel verzoeksters omstandigheden, zoals zij betoogt in haar verzoekschrift, ertoe kunnen hebben geleid dat zij niet veel andere keuzes had, stelt de Raad in navolging van verwerende partij vast dat nergens uit blijkt dat zij door een andere persoon is gedwongen tot sekswerk. Er kan dus niet aangenomen worden dat deze activiteit deel uitmaakte van vervolging die verzoekster zou hebben ondergaan.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij effectief problemen heeft gekend met twee agenten die klant waren in het bordeel waar zij werkte en zij onterecht ervan beschuldigd werd medeplichtig te zijn aan de diefstal van een tas met geld door haar vriendin C.. Vooreerst blijkt uit verzoeksters verklaringen dat er geen officiële stappen ondernomen zijn tegen verzoekster terwijl zij beticht zou zijn van het bestellen van een politieagent, wat de geloofwaardigheid van haar verklaringen hierover reeds ondermijnt. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoekster op legale wijze met gebruikmaking van haar paspoort Angola via de luchthaven heeft verlaten, wat er eveneens op wijst dat geen gerechtelijke stappen zijn ondernomen tegen verzoekster. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“U gevraagd naar eventuele politionele stappen ten gevolge van deze diefstal blijken deze onbestaande. U werd slechts bedreigd door de politieman wiens zak werd gestolen, zijn collega en E.(...) D.(...) S.(...), de chef van de politie (NPO, p. 23, 28 – 29). Er werd nooit een officiële klacht ingediend ten aanzien van u of uw vriendin C.(...), noch werd u officieel beschuldigd van medeplichtigheid of vond er een proces plaats in het kader van de diefstal (NPO, p. 27 – 28). Dat er geen officieel politioneel onderzoek tegen u lopende is, blijkt eveneens uit het feit dat u zonder meer met uw eigen paspoort en visum kon vertrekken op de luchthaven zonder daarbij enige problemen te ervaren (NPO, p. 21). Indien u werkelijk werd gezocht in het kader van een misdrijf is het weinig plausibel dat u op deze manier had kunnen vertrekken uit Angola.”* Waar verzoekster in het verzoekschrift insinueert dat

er geen officiële stappen tegen haar genomen zouden zijn omdat de agenten betrokken waren bij criminele activiteiten, stelt de Raad vast dat zij dergelijke hypothese nooit heeft geopperd tijdens het persoonlijk onderhoud en kan hier verder evenmin uit worden afgeleid dat het voor verzoekster onmogelijk zou zijn om een klacht neer te leggen tegen dergelijke bedreigingen of dat elk beroep op de nationale overheden bij voorbaat zinloos moet worden geacht.

Verder kan na lezing van het administratief dossier geen geloof worden gehecht aan haar verklaringen over de wijze waarop zij een visum zou hebben bekomen om naar Portugal te reizen. Verzoekster verklaarde immers dat R., een klant in het bordeel waar zij werkte alle stappen ondernam om haar reis uit Angola voor te bereiden (notities PO, p. 19-20). Uit de objectieve informatie in verzoeksters visum dossier (administratief dossier, blauwe map 'landeninformatie') blijkt evenwel dat in dit dossier, behalve de naam van verzoekster en haar dochter, enkel de naam van S. S. A., de vader van haar dochter F.A.A. terug te vinden is. Verzoekster verklaarde bij de DVZ (verklaring DVZ, vraag 16) dat de vader van haar dochter J.S. heette en tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS (notities PO, p. 11, 14) dat de vader van haar dochter W.S. heette en corrigeert de naam van de vader van haar dochter pas als opmerking bij de notities van het persoonlijk onderhoud naar S.A.A.. De Raad stelt samen met verwerende partij vast dat niet kan worden ingezien waarom verzoekster niet in staat zou zijn geweest onmiddellijk de correcte naam van de vader van haar kind op te geven bij de asielinstanties. Ook in het verzoekschrift wordt geen enkele verklaring hiervoor geboden. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen over de problemen die zij met de vader van haar kind zou hebben gehad nu dit uiteraard niet te rijmen valt met haar verklaring dat haar visum zou geregeld zijn door R., die nergens wordt vermeld in het visumdossier, terwijl het visum dossier verschillende documenten bevat waarop S.A.A. wordt vermeld, waaronder zijn paspoort. Indien zij daadwerkelijk door haar nieuwe partner uit huis zou zijn gezet omwille van de bedreigingen aan zijn adres door haar ex-echtgenoot en zij als gevolg hiervan zich ook moest prostitueren omdat zij anders geen inkomen had, is het weinig aannemelijk dat deze persoon een reeks documenten ter beschikking zou stellen om een visum te bekomen voor verzoekster en haar kind, maar zij vervolgens samen met R. naar Portugal zou reizen, zoals zij beweert (notities PO, p. 21). In elk geval kan uit het visumdossier niet blijken dat R. de visumaanvraag voor verzoekster zou hebben geregeld, zoals verzoekster beweert en wordt daarentegen S.S.A., de vader van het kind van verzoekster, wel vermeld in het visumdossier van verzoekster. Door louter te herhalen dat R. alles heeft geregeld, weerlegt verzoekster op geen enkele wijze de bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de naam van de vader van haar kind; noch de vaststelling dat zij haar bewering dat R. de visumaanvraag voor haar en haar kind regelde, op geen enkele concrete wijze weet te staven en in het visumdossier R. nergens wordt vermeld, in tegenstelling tot S.S.A., waarvan verzoekster zelf verklaart dat hij de vader van haar kind is. Verzoeksters betoog dat de stukken in het administratief dossier niet vertaald zijn kan, gelet op het voorgaande, niet tot een ander besluit leiden. De Raad kan immers ook zonder vertaling naar het Nederlands vaststellen dat de naam van S.S.A. herhaaldelijk vermeld wordt in het visumdossier en dat dit dossier verschillende officiële documenten op zijn naam bevat en R. nergens vermeld wordt. Hieruit blijkt minstens dat de rol van R. bij de aanvraag van het visum een loutere bewering is die door verzoekster op geen enkele concrete wijze wordt gestaafd, terwijl de vermelding van S.S.A. in het visumdossier, mede gelet op het geheel van haar verklaringen en de door haar neergelegde documenten, minstens aantoont dat hij verschillende officiële documenten ter beschikking heeft gesteld om het visum voor verzoekster en haar dochter te bekomen. Uit de in het Frans opgestelde "*information supplémentaire*" blijkt verder dat het visum voor verzoekster werd goedgekeurd op 7 mei 2019 en dus zeven maanden nadat verzoeksters het huis zou zijn uitgezet door W.S., alias S.S.A.. Dit alles doet ernstig twijfelen aan de door verzoekster voorgehouden problemen met S.S.A. en haar bewering dat zij met R. naar België is gereisd. Dat zij niet wist hoe het visum concreet geregeld werd, zoals zij in het verzoekschrift stelt, kan dan ook geenszins overtuigen. Waar verzoekster nog argumenteert dat zij niet werd geconfronteerd met de vaststellingen inzake het visumdossier wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de verzoeker om internationale bescherming zich bevindt, alle gegevens dient te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoeksters verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 voorziet slechts in de verplichting om de verzoekster te confronteren met tegenstrijdige verklaringen of met het gegeven dat er relevante elementen ontbreken, wanneer de ambtenaar dit tijdens het gehoor vaststelt (Koninklijk Besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, B.S. 11 juli 2018, 55413, Verslag aan de Koning). Bovendien belet deze bepaling de commissaris-generaal niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek en waarmee de verzoekster niet geconfronteerd werd (Verslag aan de Koning). Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoekster niet met de inconsistenties tussen haar verklaringen en objectieve gegevens in het administratief dossier werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan

ervan. Verzoekster heeft bovendien de gelegenheid om bij de Raad de nodige toelichting te verschaffen over de bovenvermelde inconsistenties, maar haar verklaringen overtuigden niet.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeksters verklaringen over de wijze waarop R. haar uit de klauwen van de politie en de eigenaar van het bordeel zou hebben gered, weinig aannemelijk zijn. Verzoekster verklaarde immers dat zij slechts drie maanden in het bordeel heeft gewerkt en dat L., de gerant van het bordeel, haar telkens kwam ophalen om haar naar het bordeel te brengen (notities PO, p. 9). R. zou een klant geweest zijn die de bewaker in het bordeel betaalde om verzoekster te laten ontsnappen uit het bordeel. Zij verklaart hierover dat de bewaker, nadat zij R. had gecontacteerd, haar naar een plaats bracht waar zij moest wachten tot R. het geld op zijn rekening had gestort en dat hij haar dan pas zou helpen om te vluchten maar ook dat hij na een paar minuten is gekomen met bewakingskledij die zij moest aantrekken (notities PO, p. 23). Zij verklaart ook dat R. voor zijn leven en dat van zijn familie vreesde indien zou ontdekt worden dat hij haar verborg (notities PO, p. 24). Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij R. op enige andere wijze kende dan als klant in het bordeel waar zij amper drie maanden enkele dagen per week werkte. Dat deze persoon zonder meer voor verzoekster zou betalen en daarbij naar eigen zeggen ernstige risico's zou lopen door haar bij zich thuis te verbergen terwijl werd gezocht naar verzoeksters' vriendin S., is gelet op de door verzoekster geschetste omstandigheden waarin de diefstal zou zijn gebeurd, weinig aannemelijk.

Gelet op het voorgaande oordeelt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij problemen heeft gekend met politieagenten die door C. bestolen zouden zijn in het bordeel waar zij werkzaam was omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn. Verzoeksters betoog dat privé-problemen wel aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming, is gelet op het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoeksters problemen met haar ex-echtgenoot en oom niet langer actueel zijn en de aangehaalde problemen met twee politieagenten in het bordeel waar zij werkte, niet geloofwaardig zijn, niet dienstig.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoekster de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

6.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Angola.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij heden nog problemen met haar oom of ex-echtgenoot dient te vrezen en dat haar verklaringen over de wijze waarop zij haar visum heeft bekomen en de voorgehouden problemen met twee politieagenten in het bordeel waar zij werkte niet geloofwaardig zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Angola zou hebben gekend.

Met betrekking tot de door verzoekster bij het CGVS neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd dat :*" U legt een volledig medisch dossier neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming. Dit dossier omvat voornamelijk medische gegevens waaronder de vaststelling dat u werd gediagnosticeerd met Hepatitis B. Het medisch attest vormt echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u deze ziekte heeft opgelopen. De arts kan wel vermoedens uiten over de oorzaak, in uw geval dat de ziekte u seksueel werd overgedragen. Doch kan de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen en dus niet preciseren dat dit in het kader van een gedwongen huwelijk is gebeurd. Uit het psychologisch attest dat u neerlegt komt voornamelijk voort dat u eerder teruggetrokken bent en moeilijkheden heeft om de*

gebeurtenissen die u zijn overkomen te uiten. Gezien de aard van de feiten werd hier reeds bij voorbaat rekening mee gehouden door de protection officer. Verder geeft u op geen enkel moment gedurende de volledige procedure blijk van enige bijzondere procedurele noden vanwege psychologische problemen. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud op het CGVS geeft u aan dat het moeilijk was voor u om over uw ervaringen te spreken, maar dat u wel alles heeft kunnen vertellen (NPO, p. 29). Sowieso vormt een dergelijk psychologisch geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. Een psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin een bepaalde fysieke of mentale gesteldheid is ontstaan. Dit geldt des te meer in het geval van een psycholoog, die nog meer afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van beide onderhouds die naar u werden verstuurd op 13 februari 2023. Behalve de correctie die u aangeeft betreffende de naam van uw dochter F.(...), die hierboven reeds werd besproken, hebben de resterende opmerkingen die u formuleerde voornamelijk betrekking op spellingsfouten. Er werd met uw opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van die aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.” De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier op geen enkele wijze tracht te weerleggen en neemt deze motieven over. Uit het bij aanvullende nota neergelegde document blijkt dat verzoekster sinds april 2021 psychologisch wordt opgevolgd en dat zij sinds oktober 2021 naar de consultaties komt samen met haar dochter. Verder wordt slechts een overzicht gegeven van de data waarop zij zich heeft aangeboden, met als laatst vermelde datum 23 maart 2023. Zo hieruit kan blijken dat verzoekster en haar dochter psychologisch worden opgevolgd, bevat dit document verder geen elementen die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande analyse.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoekster zich voor de beoordeling van haar medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

7.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Angola actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Evenmin brengt verzoekster elementen aan waaruit afgeleid kan worden dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt op generlei wijze hoe artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat de eerbiediging van de rechten van het kind waarborgt, *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van deze bepaling niet op dienstige wijze aangevoerd.

9. Met betrekking tot de door verzoekster ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoekster blijkt dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. BUYSE, toegevoegd griffier. .

De griffier, De voorzitter,

C. BUYSE

K. POLLET